Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Франціщканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатани вôльни ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львовскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 183. | Нинѣ: ж. Усп. пр. Бог. Кавимира. Завтра: ср. † Пер. О. нер. Авгус. | Субота 15 (27) серпня 1892. | Всхôдъ сонця 5 г. 13 м.; заходъ 6 г. 49 м. Бaром. 764 терм. + 31·8° + 16·8°. | Рôкъ II.

Въ вôдповѣди „Дѣлу“.

Въ виду наближаючои ся торжественнои хвилѣ приѣзду Є. Вел. Цѣсаря, коли цѣлый край лагодить ся зъ найбôльшою радостію витати свого улюбленого и Найласкавѣйшого Монарха, мусимо уважати каждый голосъ, выликуючій якусь дисгармонію въ краю, за неумѣстный, тымъ бôльше, коли той голосъ не опираєсь навѣть на вѣякихъ позитивныхъ фактахъ. А за такій голосъ мусимо уважати статью, помѣщену въ „Дѣлѣ“ зъ дня 24 с. м. „Дѣло“ каже, що Русины, кромѣ при вôдвѣдинахъ Єго Величествомъ рускои духовнои семинаріѣ, не мали бы вже нагоды витати Достойного Гостя посередъ себе, а сама гостина въ семинаріи не надаєсь до того, щобы Русины могли тамъ повитати свого улюбленого Монарха — яко народъ. „Дѣло“ розписуючись такъ, повинно було зважити на то, що Єго Величество Цѣсарь приѣзджаючи до краю, не ѣде въ гостину спеціяльно до народôвъ въ нѣмъ замешкуючихъ, але ѣде до свого краю коронного, де Єго будуть витати всѣ репрезентаціи краю въ такôмъ складѣ, въ якôмъ суть. Дальше жалуєсь „Дѣло“ на то, що репрезентаціи повѣтôвъ не можуть бути выразомъ нѣ силы, нѣ бажань руского народу въ краю. Оно приписує се якôйсь тенденціи, Русинôвъ по змозѣ вытискати, и бракови доброи волѣ до згоды. „Дѣло“ очевидно забуло при тôмъ, що пора голословныхъ рекремінацій вже давно минула и що коли пôдноситься якись жалѣ, то треба ихъ пôдперти фактами, а такихъ фактôвъ „Дѣло“ не навело. Коли репрезентаціи повѣтôвъ выбирали делеґатôвъ до Львова, то выбирали ихъ такъ, якъ могли и знали, безъ всякои тенденціѣ, а коли декотрѣ може й не выбрали делеґатôвъ Русинôвъ, то видко лишь, що або не було вôдповѣдныхъ личностей, або Русины таки самѣ о то не дбали и завчасу не постарали ся о то, щобы й зъ ихъ стороны когось выбрано.

Дѣло зазначує при сѣй нагодѣ, що Поляки не зробили такимъ поступованемъ нѣчого, що могло бы скрѣпити згоду обохъ народôвъ въ краю. На то мусимо сказати „Дѣлу“, що вѣчне пôдношенє сепаратизму въ краю не єсть тою дорогою, котрою далась бы та згода осягнути.

Дальшй вѣсти про еміґрацію нашихъ селянъ.

О еміґраціи нашихъ селянъ изъ збараского и скалатского повѣта можемо нинѣ на пôдставѣ урядовыхъ розслѣдôвъ подати вже певнѣйшй вѣсти. Ото сконстатовано, що дѣйстно вôдъ якогось часу проявляє ся въ згаданыхъ повѣтахъ рухъ еміґраційный за кордонъ до сусѣдноі державы. Селяне зъ тыхъ повѣтôвъ переходять нераз въ значнôмъ числѣ за границю и то навѣть безъ всякихъ документôвъ. До дня 21 с. м. выйшло пôсля выказôвъ громадскихъ изъ збараского повѣта бôльше якъ 700 людей, а въ скалатскôмъ повѣтѣ выйшло изъ громадъ бôльше якъ 200 селянъ.

На першу вѣсть о тыхъ выпадкахъ взяла ся Президія ц. к. Намѣстництва заразъ до вôдповѣдныхъ средствъ, абы тому зарадити. Передовсѣмъ поручено дотычнымъ властямъ, щобы они успокоювали людей и старали ся вôдводити ихъ упôмненями вôдъ нерозважныхъ крокôвъ, котрѣ для самыхъ еміґрантôвъ мусѣли бы потягнути за собою лихѣ наслѣдки. Очевидно звернено въ першôмъ рядѣ пильну увагу на выслѣдженє причинъ того руху, аґентôвъ, аґітацій еміґраційныхъ и всякихъ обставинъ, що могли такъ наглу а пôдъ каждымъ взглядомъ шкôдливу выкликати еміґрацію.

Для розслѣдженя на мѣсци стану рѣчи, выѣздивъ сими днями до згаданыхъ пограничныхъ повѣтôвъ, ц. к. радникъ Двору, ґр. Лось, котрый поробивъ на разѣ всякѣ потрѣбнѣ зарядженя въ цѣли здержаня еміґраційного руху, выкликаного безъ сумнѣву въ значнôй части несовѣстною аґітаціею захланныхъ аґентôвъ. Взагалѣ предпринято всестороннѣ средства для зарядженя, щобы хоробливѣ стремленя до еміґраціѣ не прибрали ширшихъ розмѣрôвъ и щобы въ самôмъ зародѣ здушити шкôдливѣ єѣ проявы. Межи иншими заряджено оголосити у всѣхъ громадахъ и обшарахъ двôрскихъ, що пôдъ строгими карами не вôльно выходити безъ паспорту за россійску границю, що буде точно сповняти ся, особливо въ виду небезпечности занесеня холеры черезъ тыхъ, що будуть вертати зъ Россіѣ до краю. Старшинамъ громадскимъ и настоятелямъ обшарôвъ двôрскихъ поручено предкладати старостову выказы выходячихъ за границю безъ паспорту, и звертати пильну увагу на тыхъ людей, що купують вôдъ селянъ ґрунты и движимости, намавляють до еміґраціѣ, або посередничать въ сѣй справѣ — и заразъ доносити о нихъ власти а чужинцѣвъ вôдставляти до староства. Подôбнѣ по-

Шляхтичь и цирулинъ.

СМѢХОВИНКА.

Зъ польского. — Ст. Брандовского.

(Конецъ).

На другій день спавъ я ще якъ найсмачнѣйше, коли хтось голоснымъ стукомъ до дверей збудивъ мене зô сну.

— Отвори... тее... пане добродѣю! — ревѣвъ якійсь могучій голосъ въ сѣнехъ.

Выскочивъ я зъ лôжка и навпôвъ неодягненый отворивъ дверѣ, щобы схопити за уха маломѣского збиточника, що въ такій спосôбъ вôдважився ся перебивати менѣ сонъ.

Однакъ я немало здивувавъ ся, коли передъ собою побачивъ галицкого невмѣру товстого шляхтича, що сапѣвъ и дыхавъ передô мною, якъ льокомотива, та вкотивъ ся въ мою комнату. Въ руцѣ незнаного гостя замѣтивъ я здоровенну сукату палицю и се вôдобрало менѣ всяку охоту запôзнати ся зô шляхоцкими ухами. Мимо того, чуючи ся паномъ на своимъ смѣтю, постановивъ я выступити остро и спытати, яка мара принесла его до мене. Та якъ на лихо въ ту саму хвилю шляхтичь стукнувъ своимъ костуромъ о землю такъ сильно, що я й забувъ языка въ ротѣ и замѣсть выѣхати зъ марами та чортами, якъ се було въ моимъ замѣрѣ, спытавъ его лише, чимъ можу служити?

— Чимъ вашепѣ можете служити? — спытавъ ся вôнъ мене, сапаючи при тôмъ, якъ ковальскій мѣхъ, та переступаючи зъ ноги на ногу. — Ано, може бы въ впередъ убрали ся и приличнѣйше принимали гостей, не якъ поганинъ. Гмъ-гмъ, а теперь... тее... звивай ся и обголи мене, та порядно, гладко, чисто, а не задрасни, бо и я тебе, пане, тее, задрасну, але костуромъ.

И притôмъ замахавъ шляхтичь такъ значучо своєю могучою палицею, що я мимохôть цофнувъ ся кôлька крокôвъ въ задъ.

— Алежъ, пане, — вôдозвавъ ся я незмѣрно здивованый — се очевидно похибка.

— Яка похибка? Се у твоѣй головѣ якась похибка... га? — перебивъ менѣ шляхтичь, выпускаючи пару зъ устъ, якъ зъ комина. — Гмъ, похибка... тее... каже... се ты якійсь схибленый цирулинъ. Вголи мене впередъ, панцю, бо менѣ спѣшно, а потôмъ нехай тобѣ и въ головѣ переверне ся... розумѣешь, га?

Самъ чую, що въ мене розумъ цѣлый, отже думаю собѣ: очевидно якійсь божевôльный, або що. Розглядаю ся по комнатѣ, якъ бы ту въ потребѣ боронити ся. Вôкна выходили на улицю и що хвилѣ попередъ вôкнами маяли пейсы. На властителѣвъ тыхъ пейсôвъ мôгъ я въ небезпечности числити; и якась передпотопна бричка стояла передъ брамою запряжена въ два конѣ, котрѣ на покрученыхъ ременяхъ державъ якійсь Мацько, страшенно зъ виду дурноватый. Я здогадавъ ся, що се певно повôзъ шляхтича, котрый у моѣй комнатѣ скинувъ бурмусъ, розпнявъ пентельки у чемерки и розсѣвъ ся въ фотели напротивъ вôкна.

Що чинити и якъ ту шляхтичеви вытолкувати непорозумѣня? — журюсь я.

— Пане... — зачавъ я.

— А до чорта! — рыкнувъ шляхтичь, що ажь шибы у вôкнахъ задзеленькотѣли — щожь ты собѣ думаєшь, що я ту на політику прийшовъ, га? Бери мыло и голи, бо...

И шляхтичь заскреготавъ зубами та вытягнувъ руку по сукату палицю бѣля вôкна, що цѣкаво выѣирала на улицю.

Погане було моє положенє и я не знавъ, що чинити. Однакъ я рѣшивъ ся ще разъ вôдозвати ся. Ажь дивлю ся, а шляхтичь вертить ся такъ неспокôйно на фотели, що той ажь трѣщить у всѣхъ суставахъ.

— Мылишь, чи нѣ? не мылишь, га? — и при тыхъ словахъ взявъ за костуръ, передъ котрымъ я вже впередъ мавъ таке поважанє.

Побачивши таке, я сейчасъ рѣшивъ ся. Несвѣдомо зблизивъ ся до мыйницѣ и засу-

рученя выдано жандармеріи. Староства на пôдставѣ щоденныхъ рапортôвъ жандармеріѣ и донесень громадъ та обшарôвъ двôрскихъ мають такъ само що день предкладати справозданя ц. к. Намѣстництву. Удано ся наконець до мѣсцевого духовеньства обохъ обрядôвъ зъ просьбою, щобы впливомъ своимъ старало ся здержувати рухъ еміґраційный. Словомъ заряджено все, що лишь на разѣ дало ся зробити, щобы обаламученыхъ несовѣстными впливами опамятати, а виноватыхъ потягнути до одвѣчальности.

Przegląd одержавъ допись зъ Чорного шляху, въ котрôй сказано що выходцѣвъ не висилають на Кавказъ, але везуть одныхъ до Вишнѣвця, другихъ до Ямполя, а ще иншихъ до Волочискъ. Єсть здогадъ, що тыми выходцями хотять будувати дорогу зъ Рудны Почаѣвскои коло Дубна черезъ Кременець и Ямполь до Чорного Острова (третя стація за Пôдволочисками). Декотрî выходцѣ, якъ скоро вынесли ся, такъ ще скорше повертають, особливо тî, котрыхъ повезено до Волочискъ. Они розповѣдають, що скоро лишь перейшли черезъ границю, то ихъ тамъ заразъ дуже приймали, честували горѣвкою и давали ѣсти, але коли погнали до Волочискъ, де ихъ зôбрало ся кôлька сотъ люда, то настала бѣда; не було що ѣсти. День и нôчь мусѣли ночувати въ поли: въ день страшна спека а въ ночи знову великій холодъ дуже имъ доскулювали. Старшî господарѣ идуть надъ границю, щобы зъ вôдтамъ завбити назадъ выйшовшу молодѣжь и дѣйстно приводять єѣ назадъ.

Холера.

Холера въ Гамбурзѣ розгостила ся на добре. Дня 23 с. м. було тамъ 125 выпадкôвъ занедужаня а 64 смерти, а вчера 82 выпадкôвъ занедужаня и 31 смерти. Навѣть вже и въ Берлинѣ проявила ся мабуть холера, бо зъ вôдтамъ доносять, що вчера померла тамъ жѣнка якогось купця середъ ознакъ азійскои холеры; тѣло вôдвезено до трупарнѣ для лѣкарского розслѣду, а помешканє десінфекціоновано. Въ цѣлôй Нѣмеччинѣ заведено всякî мѣры осторожности, щобы холера не розширила ся дальше.

Дръ Опеньскій, выделеґованый Намѣстництвомъ до Бродôвъ, дôставъ телеґраму, що въ Любельскôмъ, 7 миль вôдъ нашои границѣ, выбухла холера. Зачувати, що въ Бродахъ въ наслѣдокъ ширеня ся тамъ червôнки и великои спеки, мають бути школы отворенî ажь 15 вересня.

Пôсля Pol. Corr. западає въ Россіи денно по 8000 людей на холеру, а зъ тыхъ умирає поковина. Въ самôй самарской ґуберніи западає на холеру денно около 1194 людей а умирає по 529. Въ Петербурзѣ занедужало въ дняхъ 23 и 24 с. м. 111 особъ а зъ тыхъ умерло 32.

Въ Гаврѣ було вôдъ 30 липня 365 выпадкôвъ занедужаня на холеру а 104 выпадкôвъ смерти. Пошесть значно вже ослабла. Кôлькохъ французскихъ лѣкарѣвъ сконстатували, що холера ся не єсть холера азійска и не стоить въ нѣякôй звязи зъ тою, яка ширить ся въ Россіѣ — мала потѣха, коли на ню люде такъ само умирають, якъ и на ту, що ширить ся въ Россіѣ!

Переглядъ политичный.

Найвысшимъ розпорядженємъ зъ дня 24 серпня скликано галицкій Соймъ краєвый на день 9 вересня 1892.

На завôзванє міністерства справъ внутрѣшныхъ зголосило ся зô всѣхъ краѣвъ коронныхъ разомъ 438 лѣкарѣвъ до службы на случай холеры. Зъ самои Галичины зголосило ся 196. Зъ Вѣдня зголосило ся лишь 48.

Передъ будынкомъ намѣстництва въ Тріестѣ пôдложивъ хтось двѣ петарды, котрî выбухнули и порозрывали всѣ вôкна въ сусѣдныхъ будынкахъ; впрочѣмъ не було нѣякои шкоды.

Пôсля афґаньского справозданя о борбѣ Россіянъ зъ Афґанцями на границы Паміру, були Россіяне першî, що зачепили Афґанцѣвъ. Еміръ анґлійскій просивъ анґлійске правительство въ Индіи о помôчь. Анґлійскî ґазеты доказують, що анґлійске правительство повинно рѣшучо ставити опôръ противъ дальшого посуваня ся Россіѣ въ Афґаністанѣ и передовсѣмъ зажадати вôдъ Россіѣ поясненя.

Новинки.

Львôвъ дня 26 Серпня.

— **Громадѣ Медєничѣ**, въ повѣтѣ дрогобицкôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на уряджене школы.

— **Приготовленя на приѣздъ Є. Вел. Цѣсаря**, котрый наступить вже на певно дня 1-го вересня по полудни, поступають скорымъ крокомъ. Дня 1 вересня выѣде Є. Вел. Цѣсарь о 7 год. 30 мін. рано зъ Кракова и приѣде до Львова на 4 год. по полудни пôсля середно-европейского часу. Въ кантатѣ, котра буде того дня вôдспѣвана, возьме участь около 300 спѣвакôвъ, а мѣжь тыми около 100 спѣвакôвъ зô Львова и музыка войскова 55-ого полку. Обѣ кантаты, руска и польска, будуть переведенî на языкъ нѣмецкій; польску буде переводити доцентъ університету дръ Штернбахъ, а руску проф. Ціпперъ. Обѣ кантаты будуть врученî въ хорошихъ текахъ Є. Вел. Цѣсареви. Теку для рускои кантаты лагодить п. Федуньо, а для польскои п. Ґетріцъ. Пробы будуть вôдбувати ся въ сали „Сокола“. Пôдчасъ гостины Монарха у Львовѣ, буде п. Ст. Райханъ, артиста-маляръ зъ Парижа, робити рысунки для двохъ илюстрованыхъ часописей, для анґлійскои The Graphic въ Лондонѣ и Le Monde illustré въ Парижи. Роздаванємъ 5000 білєтôвъ вступу на Валы ґубернаторскî и Гору Кармелітску пôдчасъ кантаты и походу зъ смолоскипами, займуть ся на два дни передъ приѣздомъ Монарха пп.: Бардашъ, Ґубриновичъ, Шаєръ, а также и товариство музычне. Музику и текстъ рускои кантаты уложивъ проф. Наталь Вахнянинъ. Текстъ звучить:

„Честь и поклôнъ, вѣрнî серця, щиру любовь
Несемъ Тобѣ въ дарѣ, Королю нашъ!
Гей Бескиде, Чорногоро,
Громомъ радости греми!
И ты Днѣстре, Словутице,
Хвилѣ свои розточи!

Сяне, Буже, рускî струѣ
Славы пѣсню голосѣть!
Бодрыхъ предкôвъ-Галичане
Изъ поклономъ посиѣшѣть!

Въ Львa городѣ днесь витає
Щитъ крѣпкій правъ, свободы,
До житя Вôнъ насъ взывае,
Воскресеня вôтчины.

Зъ щиро-рускои теплой груди
Въ честь Єго най пѣснь звенить
Королеви и Габсбурґамъ
Най Господь благословить!

Текстъ сеи кантаты оправляє артистично переплетникъ п. Федуньо. Професоръ Вахнянинъ прибувъ нинѣ до Львова.

— **Именованя.** П. Намѣстникъ именувавъ ц. к. практиканта будôвництва, Адама Топольницкого, провіз. ц. к. адіюнктомъ будôвництва въ галицкôй державнôй службѣ будôвничôй.

— **Змѣна властителѣвъ.** Добра Пôдшумлянцѣ, въ пов. рогатиньскôмъ, купивъ вôдъ бар. Родіха жидъ Анзикъ Гамеръ зъ Бурштина за 62.000 зр.

— **Проґрама** загальныхъ зборôвъ руского Товариства педаґоґічного, котрî мають вôдбути ся въ Перемышли дня 29 с. м., єсть слѣдуюча: 1) Богослуженє въ церквѣ катедральнôй о годинѣ 8½ рано. — 2) Вôдкритє загальныхъ зборôвъ о 9½ годинѣ. — 3) Справозданє зъ

кавши рукавъ сорочки ставъ голосно розрабляти пахуче мыло.

По двохъ хвиляхъ такои працѣ мавъ я вже стôлько мылинъ, що ними мôгъ бымъ и сто бородъ шляхоцкихъ обсмарувати; однакъ я все ще теръ дальше, щобы зыскати на часѣ и обдумати якійсь способъ ратунку.

— Гмъ, гмъ! — вôдкашельнувъ нетерпеливо шляхтичь.

Въ вôдповѣдь на се ставъ я ще бôльше терти мыло, ажь вкôнци назбирала ся цѣла гора мылинъ въ мыйници, и я хочь-не-хочь мусѣвъ покинути вже таку роботу.

— Гмъ, гмъ! — вôдозвало ся знову бѣля вôкна.

— Гмъ, гмъ! — вôдповѣвъ и я, думаючи, що въ той способъ буду мôгъ прийти до слова.

Рôвночасно палиця шляхоцка описала въ воздусѣ якусь незнану дотеперъ фіґуру ґеометричну.

Въ розпуцѣ схопивъ я мыйницю и зблизивъ ся до свого клієнта, котрый стягнувъ чемеру и розôпнявши сорочку вôдкрывъ передо мною справдешный воловый каркъ та ставъ якъ журавель вытягати свою шию, що ажь цѣле лице набѣгло ему кровю. Сяміна его, котра выразно казала: „смаруй вже разъ“, спонукала мене до того, що я пôднявъ до горы мыйницю и всю пѣну згорнувъ ему на лице.

— Бррь! — затрясъ ся шляхтичь и зачавъ плювати та харкати на всѣ стороны, бо не мала порція пѣны дôстала ся до его рота. А я цофнувъ ся на кôлька крокôвъ и дивлю ся на свою роботу. Грôзне лице мого напастника щезло, а на его мѣсци велика банька зъ мылинъ крутила ся на всѣ стороны.

— Ахъ лобуре!... бррь!... душу ся... — зойкавъ шляхтичь, сплюваючи передъ себе и форкаючи носомъ.

Въ обавѣ, щобы кровь не залила єго, зблизивъ ся я до вôкна и отворивъ єго навстяжь. Шляхтичь, зъ лицемъ залѣпленымъ мылинами, сидѣвъ якъ когутъ зъ замкнеными очима и не мôгъ бачити пречуднои коломыйскои улицѣ, котру теперь мôгъ бувъ вôкномъ бачити. Ранный холодъ повѣявъ по комнатѣ и по нагôмъ карку мого гостя.

— Що робишь, моспане? — пытає шляхтичь, та сѣче зубами.

А я правду сказавши, убиравъ ся скоро, якъ лише мôгъ, щобы користати зъ хвилевои слѣпоты мого противника, выйти зъ комнаты и дôстати ся на улицю. Коли вже надягавъ, я сурдутъ, почувъ вôнъ се и каже:

— Та-акъ, ажь теперь бритву острішь паничу, а мене тымчасомъ и чортъ може вхопити! — зойкавъ намыленый.

А я вже убравъ ся. Крайна пора була до того, бо вже люде зъ роззявлеными ротами почали збирати ся передъ вôкномъ та дивити ся на шляхтича, що сидѣвъ коло вôкна, облѣпленый пѣною. Я выйшовъ на улицю и станувъ собѣ разомъ зъ иншими пôдъ вôкномъ цѣкавый, що зъ того буде.

Шляхтичь не чувъ уже остреня бритвы и не чувъ єѣ на своѣй бородѣ, тому й почавъ нетерпеливити ся. Спершу теръ ногами по помостѣ, а вôдтакъ ставъ надслухувати.

— Що єсть, моспане? — вôдозвавъ ся голосъ зъ баньки мыляной.

Однакъ въ комнатѣ було тихо, лише на улици той и сей зачинавъ смѣяти ся.

— Голишь, чи нѣ? — розлягло ся знову зъ пôдъ бѣлыхъ мылинъ.

На се засмѣяли ся люде на всю губу. Шляхтичь зôрвавъ ся зъ фотелю и почавъ довкола себе мацяти руками.

— Ха-хаха! — гремѣло на улици вôдъ смѣху и оплескôвъ.

Стискъ бувъ великій, и небавомъ цѣла улиця наповнила ся товпою цѣкавыхъ. Жидики пняли ся оденъ надъ другого, щобы побачити намыленого ґоя. И Мацько злѣзъ зъ брички та при помочи своихъ здоровеныхъ кулакôвъ добивъ ся ажь до вôкна. Спершу приглядавъ ся цѣкаво, а вôдтакъ, пôзнавши свого пана, прибравъ крайно дурну міну.

— Єґомость! Бôйте ся Бога! Що єґомость зробили? — пытавъ хлописко.

— Мацько! вѣтрогоне поганый! — рык-

дѣяльности выдѣлу. — 4) Справозданє касове и маґазинове. — 5) Справозданє комісїѣ контрольнои. — 6) Выбôръ нового выдѣлу и головы товариства. — 7) Выбôръ контрольнои комісїѣ. — 8) Письменнû вправы въ народнôй школѣ (вôдчитъ професора Ол. Барвѣньского). — 9) Дискусія надъ вôдчитомъ и внесеня членôвъ. — 10) Прогулька на замокъ задля оглядинъ звалищъ.

— **До побôлшеня фонда на памятникъ Тараса Шевченка** обѣцяли причинитись своими працями ще отсѣ вп. патріотки: Софія Подолиньска въ Деревнѣ, Єлена Породко въ Глиньска, Марія Подлисецка въ Добрянъ, Кльотильда Вариводôвна въ Кальвого, Марія Соболевска въ Шупарки, Софія Мосевичѣвна въ Будинина, Марія Мосевичѣвна въ Будинина, Зиновія Пясецка въ Вишенки, Наталія Тишкевичѣвна въ Желдця, Марія Тишкевичѣвна въ Желдця, Єлена Кисѣлевска въ Лятача, М. Пеленьска въ Журова и Олена та Софія Лаврôвскû въ Одреховы. — Ирина Герасимовичѣвна. — На тую саму цѣль зôбрала вп. дочка посла Олександра Барвѣньского въ часѣ вечерка „Львôвского Бояна“ въ Тернополи, 28 зр. 50 кр., а въ часѣ родинного свята у Вп. о. Зенона Шухевича въ Тишкôвцяхъ зôбрано 11 зр. 60 кр.

— **Важне для пошкодованыхъ.** Ц. к. судъ окружный въ Тернополи подає до вѣдомости, що на торговици въ Пробôжнôй придержано дня 13 липня 1886 вôзокъ зъ трома кôньми а то коня буланого и клячь та коня ясногнѣдои масти. Конѣ тû, вôзокъ и упряжь продавъ урядъ громадскій на ліцитаціи и вôдтягнувъ собѣ кошты ихъ удержаня, а останокъ въ сумѣ 35 зр. 60 кр. вôдославъ до депозиту карного въ Тернополи, де властитель коней и вôзка може вôдобрати собѣ тû грошѣ. — Судъ окружный въ Самборѣ подає знову до вѣдомости, що ще дня 29 мая с. р. вôдобрано Олексѣ Хобрыя 38 зр., котрû вôнъ укравъ незвѣстному торговельникови коней въ дорозѣ зъ Турки до Лютовискъ. Властитель тыхъ грошей може ихъ вôдобрати собѣ до року въ самбôрскôмъ судѣ окружнôмъ.

— **Деревляный брукъ** уложено теперь на улици Галицкôй у Львовѣ. Се вже друга львôвска улиця, вымощена деревляными кôстками. Улиця выглядає теперь, якъ помôстъ у хатѣ, лише, що чорный. Таке брукованє улицѣ показало ся дуже практичнымъ, тревкимъ и дешевымъ. Дорогу вытинковано вперѣдъ гладко, а вôдтакъ уложено кôстки дубовû и залито ихъ асфальтомъ. На такимъ бруку фѣра ѣде тихо, мовь по муравѣ, и пороху нема такого, якъ на камѣнныхъ брукахъ. Коли теперь такій брукъ показавъ ся добрымъ, то вô Львовѣ задумують и иншû улицѣ такъ мостити. Брукъ такій и 20 лѣтъ потреває.

— **Зъ туги за краемъ — до арешту.** Здиславъ Заревичъ, урядникъ вôдъ зелѣзницѣ, лѣтъ 28, котрый сповнявъ на стаціи въ Городку службу касієра, забравъ тамъ минувшого року значнѣйшу суму грошей — якъ вôнъ каже 400 зр., а якъ подала була зелѣзниця 1000 зр. — и выѣхавъ дня 12 серпня м. р. до Монакко. Тамъ програвъ всѣ грошѣ въ рулету и коштомъ заряду дому гры выѣхавъ до Марсиліѣ, де приставъ до французскои „леґіѣ чужоземцѣвъ (войско, що вербує ся изъ всѣлякихъ втѣкачѣвъ изъ чужихъ краѣвъ и служить по французскихъ кольоніяхъ въ Африцѣ и Азіи). Зъ Марсиліѣ выслано его насампередъ до Альжіру въ Африцѣ, а звôдси вôдтакъ до Тонкіну въ Азіи. Въ тôмъ часѣ натерпѣвъ ся вôнъ богато а въ Тонкінѣ, де єму матеріяльно не зле вело ся, затуживъ за краємъ и самъ до тутешнои власти зробивъ донесенє, абы его реклямовано вôдъ французского правительства. Єго спроваджено отже коштомъ правительства до Львова и тутъ его оногды суджено. Вôнъ признавъ ся до спроневѣреня сумы 300 зр. и двохъ білєтôвъ ѣзды а трибуналъ засудивъ его на чотиры мѣсяцѣ вязницѣ.

— **Довгій вѣкъ.** Въ Случевѣ, въ Царствѣ польскôмъ, померъ найстаршій въ Россіѣ лѣкарь, дръ Фр. Ковнацкій, проживши 110 лѣтъ.

— **Зоря повнôчна.** Тыми днями въ Петербурзѣ видко було зорю повнôчну. Выглядала она якъ корона зъ промѣня, котре змѣняло свою краску на рожеву, зелену и фіолетову. Нôчь була погôдна и зъявище се тревало пôвъ години.

— **Зъ Япону** доносять о страшнôмъ орканѣ, що лютивъ ся надъ цѣлымъ краємъ, разомъ зъ повенью и землетрясенємъ. Въ однôй провінціи утопило ся 150 людей, въ другôй 300. Загаломъ 10.000 домôвъ зруйнованыхъ. Недалеко мѣста Текусіна пôдчасъ землетрясеня розступила ся земля и пролигнула 160 домôвъ, а 100 людей живцемъ погребала.

Вôдозва.

Кôнчать ся ферії шкôльнû, а для родичѣвъ, опѣкунôвъ молодежи розпочинаєсь нова журба.

Не одепъ отецъ зъ остатного стягне ся, а може й зазычить ся, щобы вôддати дитину до школы, шукає при помочи рôжныхъ жидôвъ якои станціи, платить и лишає свою дитину пôдъ опѣкою незнаныхъ господарѣвъ, надѣючись потѣхи зъ нєи. Але якъ часто черезъ недостачу надзору выхованє дитины звихне ся, ученикъ попаде въ злû товариства, про науку ему байдуже, а родичѣ довѣдають ся о тôмъ, коли вже за пôзно! То знову бѣдаки ученики зъ щирои душѣ радû бы учитись, а тутъ не лишь на книжки, на таксу, але й на хату и хлѣбъ не ма! Стôльки прикрости, що й при сильнôй воли и великихъ талантахъ нѣчого вдѣяти не зможе. А коли вже якимъ чудомъ и втисне ся до школы, то хто жь не знає, въ якихъ яскиняхъ неразъ мешкати мусять, на якû покусы нараженû, та на якû бездорожа мимоволѣ не разъ сходять лишенû опѣки щирû рускû дѣти?

А прецѣнь можна бы тому бодай въ части помочи. Недавно завязане въ Коломыи товариство „Шкôльна Помôчь“ має власне на цѣли: нести помôчь моральну та матеріяльну потребуючимъ дѣтямъ вказувати родичамъ вôдповѣдне помѣщенє для дѣтей (а зъ часомъ заложити институтъ), наглядати надъ поведенємъ и наукою повѣренои собѣ молодежи и родичамъ часто о тôмъ доносити та информаціû удѣляти, а заразомъ наглядати и помагати у всякій можливый способъ бѣднымъ ученикамъ. Въ складъ выдѣлу товариства входять: дръ Т. Дембицкій яко голова, оо. К. Кульчицкій и В. Добряньскій, професоры ґімназіѣ, Р. Перфецкій и Л. Дольницкій, пп. Ал. Герасимовичъ и Головацкій. Выдѣлъ взявъ на себе тяжку задачу для добра молодежи, но безъ помочи загалу выдѣлъ нѣчого не вдѣє! Тожь вôдзываємось до родичѣвъ и опѣкунôвъ, (мужчинъ и женщинъ), щобы въ добре зрозумѣлôмъ власнôмъ интересѣ вступали въ члены товариства, а тымъ самымъ зъ другои стороны подали товариству можнôсть спомагати убогу молодѣжь, — вôдзываємось до всѣхъ нашихъ патріотôвъ: Вступайте въ члены та спомагайте датками (чи грôшми, чи убранємъ чи зужитыми книжками и т. д.) товариство для бѣдныхъ а жадныхъ науки учениковъ! Вкладка членьства всего рôчно 1 зр. 20 кр. Всякихъ информацій удѣляє о. К. Кульчицкій въ Коломыи.

Въ Коломыи д. 22 серпня 1892.

Выдѣлъ тов. „Шкôльна Помôчь въ Коломыи“.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 26 серпня. Въ виду того, що станъ здоровля у Вѣдни єсть знаменитый, вôдбуде ся торгъ збôжевый въ первѣстно назначенôмъ речинци, т. є. въ дняхъ 29 и 30 с. м.

Прага 26 серпня. На засѣданю ческого выдѣлу краєвого заявивъ маршалокъ краєвый, що соймы будуть скликанû на день 9 вересня.

Петербургъ 26 серпня. Управитель міністерства фінансôвъ розпорядивъ часову емісію 25 міліонôвъ кредитныхъ рублѣвъ за порукою въ золотѣ.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдвам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстû и пôдчеркненû мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

нувъ шляхтичь, згортаючи зъ лиця пѣну — де ты мене, лобуре, завѣвъ?

— Атже еґомость хотѣли до голяря! — ледви выповѣвъ наляканый Мацько.

— А ты мене, розбôйнику, завѣвъ до мыляря! Отъ тобѣ поганьска душе! — И притôмъ замахнувъ ся шляхтичь такъ своєю палицею, що влучивъ шибу и она розлетѣла ся на куснѣ.

Середъ товпы, що складала ся въ бôльшôй части зъ жидôвъ, наставъ великій переполохъ; зъ верескомъ вôдскочили они на кôльканацять кроковъ вôдъ вôкна.

— Мацьку, що се? — спытавъ шляхтичь, почувши такій незвычайный крикъ.

— Ано, шибу еґомость збили, а жиды зô страху повтѣкали — вôдповѣвъ вôзникъ.

— Дамъ я тобѣ, висѣльнику ты якійсь! — крикнувъ шляхтичь протираючи очи, бо мыло дôстало ся єму до очей и зачало грызти.

— Обмый мене, обôтри! — зôйкавъ Мацькôвъ панъ, обтираючи безнастанно мыло та сплюваючи на всѣ боки.

Мацько скочивъ до брички и вернувъ зъ пушкою воды, въ котрôй що лише поѣвъ конѣ.

— Ходѣть ту еґомость близше, — вôдозвавъ ся вôзникъ, принѣсши путню.

— Де? куды? — спытавъ шляхтичь, мацяючи передъ собою руками.

— Нахилѣть ся, еґомость! — приказувавъ дальше Мацько.

Шляхтичь нахиливъ голову и каркъ, и въ тôй хвили Мацько пôднѣсъ путню до горы и люнувъ зъ неи вôкномъ воду на свого пана.

— Бррръ! — забурмотѣвъ шляхтичь и ставъ стрѣпувати сорочку, за котру налилась єму цѣла струя зимнои воды. Однакъ тушь той бувъ дуже добрый. Банька зъ мыла щезла, а на мѣсци єѣ показала ся голова шляхтича, подôбна трохи до скупаного пудля.

Я стоявъ передъ вôкномъ и приглядавъ ся тому всему нѣбы байдужно, якъ бы я нѣчому не бувъ виненъ. Я бувъ пересвѣдченый, що шляхтичь не пôзнасть свого мыляря, бо я вложивъ на голову капелюхъ, а на очи цвікеръ, и черезъ те заразъ инакше якось выглядавъ.

Тымчасомъ шляхтичь прозрѣвши, почавъ зъ задивомъ оглядати ся довкола. Вконци побачивши мене, спытавъ:

— Чи се тутъ голять?

— Нѣ, панє, ту лише мылять, а тамъ голять — вôдповѣвъ я и показавъ єму противлежну вывѣску коломыйского цирулика.

Шляхтичь выбалушивъ очи, а вôдтакъ закинувъ на себе чемеру, взявъ бурмусъ и палицю въ руки, трѣснувъ дверми и выйшовъ зъ комнаты. По хвили выйшовъ зъ сѣней на улицю, а жидки побачивши его зъ верескомъ почали утѣкати. Однакъ переполохъ сей бувъ зовсѣмъ безпôдставный, бо шляхтичь перейшовъ улицю и щезъ за дверми, на котрыхъ було написано: „Сальонъ до голеня“.

Одвечальный редакторъ: Адамъ Крехов[illegible]

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозинского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.